

Yazar Sevde Yardımcı
Pazartesi, 24 Kasım 2008 19:28

Fakir bir sevdaya, sabırlı bir âh düşünce...

Kaçıncı zamanda olursan ol, ağır bir yaraya sen gibi sevdalı lazımdı bana. Kan aktıkça, gülümseyebildiğim. Sarı saçlı kızın buklelerine parmaklarımı değdirebildiğim kadar masum olmak istedim. Her adımında zehirli bir hançer sokuldu. Sana ulaşmayı -denemek- yetersiz kalır. Sana geldim dediğim her vakitte, biz'li öznelerden düşmek nedir bilemezsin...

Yere her çakılışımda, günlerce kendime gelemezdim. Seni bulmak için, dikenlerimi de yedim. Dilime batmadılar. Gül sana benzemez miydi? Senin dikenlerin yoktu. Ve kan akıttığım saatlerce sana damlardım. Vücudumdan çıkan ağrılar değıldin. Gözlerimin değıdiği yerler kan

Yazar Sevde Yardımcı
Pazartesi, 24 Kasım 2008 19:28

gölüne dönüşürdü. Ve depremler sen ağlayınca başıma üşüşür, kalbimi yerinden katlarca aşığıya düşürür sonra yine asırlarca suskuya dönerdi hüzün yanım...

Annenin bahçesinde toprak olsam yeter-di bana. Evin tek gülü sendin. Uykusuz kalmayı, secdelerde seni ağladıkça, biz'e doyuyordum. Cümle kurmasını bilmeliydi bir insan. Gül yüzünü gördüklerinde kim konuşabilirdi ki, ben dilleneyim? Hele ki gözlerin vardı, eylüllerin baharı ertelediği. Sonra baharın seni görmek adına ne zahmetler çektiğini ve haberlerini zemherinin sonunda aldığı...

Seni kime sorsam, ellerinde bir titreme başlıyor. Yıllar geçmişti. Yüzümdeki toprak kokusuyla gülüme kavuşmaya geldim! Hadi annesinin tek gülü! Aç pencereni seni kanımla büyümeye ve tohumlarımızı gölgemize savurmaya geldim. Aç pencereni, kokunu özledim...

Açılmıyordu. Perdelerde en ufak kıpırdama yoktu. Taşlanıyordu gözlerim. İçine derin acılar salıyorlardı. Yine biz'den düşmek istemiyordum. Haydi cân! Haydi gül! Haydi, aç kollarını. Dikensizliğinle sar. Asırların ayaklarına dolanası ruhum! Ah seni kaybettim. Ahsen'i/güzeli/ yitirmekle ayıp ettim...

Yüzümdeki toprak kokusu eksiliyordu. Kana bulanıyordu gördüğüm her yer, attığım her adım. Zehirleniyordu gölgemin sakinleri. Âdemoğlu, toprağına dönemiyordu. Dönemiyordum varlığıma! Sen yoktun! Gül yoktun! Ve düştüm yine biz'den. Gül kokmuyordum. Acıyordum, sağırlaşıyordu bütün güzellikler. Seni anlatıyordum bilinçsizce...

Mecnunluk alâmeti sanıp, ellerimi öpüyorlardı. Yaşamıyordum! Gül kokuyorsun diyorlardı-ruhum duyuyordu-. Biliyorum ki, bedenim yasını tutmak için yaşıyordu. Gül kokuyordum. Sen olmuştum...

Sen olmayınca ben, sana dönüyordum. Tutuklanıyordu birer birer ahlâklar. Kelepçelenmiş bir sevdalıyı ince bir âh bekler. Ömrüm zindanda geçse ne fark eder! Sen, olmuşum/ölmüşün/ bu yeter!...

Gül. Ruhumu aldırдың gibi, ruhunu da aldır kavuşalım. Katbekat biz'e artalım. Hasretin son damlasını da içirdik sarı kızlar-ımız-a. Kestane rengindeydi saçları. Ve kan, damarda kalmadı. Gül... Haydi aç ruhumu beni de aldır!...

16:44 20-10-2008

SEVDE YARDIMCI